

Arrest

nr. 183 525 van 7 maart 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 6 maart 2017 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 februari 2017 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. JP LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 januari 2017 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in, waarbij zij verklaart op 28 december 2016 het Rijk te zijn binnengekomen.

Na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij reeds een asielaanvraag in Oostenrijk en Noorwegen had ingediend, verzocht de verwerende partij de Noorse autoriteiten overeenkomstig artikel 18, § 1, d van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin-III-Verordening), om de terugname van de verzoekende partij.

Op 10 februari 2017 stemden de Noorse autoriteiten in met de vraag tot terugname.

Op 24 februari 2017 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer (1), die verklaart te heten(1):

[...]

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verklaarde dat hij op 28.12.2016 is aangekomen in België. Op 10.01.2017 vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde geboren te zijn te Kwaita op 08.06.1990 en het staatsburgerschap van Pakistan te bezitten.

Uit het Eurodacverslag van 10.01.2017 blijkt dat de vingerafdrukken van betrokkene door de Noorse en Oostenrijkse autoriteiten in de Centrale Eenheid van het Eurodac-systeem geregistreerd werden naar aanleiding van een verzoek tot internationale bescherming. De Noorse overheid heeft op datum van 10.02.2017 ingestemd met de vraag tot terugname van bovengenoemde persoon.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 03.02.2017 dat dit zijn eerste asielaanvraag in België is en dat hij eerder asiel heeft aangevraagd in Noorwegen en Oostenrijk. Betrokkene verklaarde verder tijdens zijn gehoor op de DVZ van 03.02.2017 dat hij op 18.08.2015 vanuit Pakistan legaal met zijn eigen paspoort voorzien van een visum per bus naar Iran reisde. Betrokkene verklaarde dat hij gedurende één week legaal in Iran op hotel verbleef alvorens illegaal te voet en per auto van Iran naar Turkije te reizen. Vanuit Turkije zou betrokkene illegaal per boot naar Griekenland gereisd zijn. Betrokkene verklaarde dat hij gedurende zeven tot acht dagen illegaal in Athene bij de smokkelaar verbleef. Vervolgens zou betrokkene illegaal per vrachtwagen naar Oostenrijk gereisd zijn waar hij twee dagen op straat verbleven zou hebben. Vanuit Oostenrijk zou betrokkene vervolgens per trein illegaal naar Duitsland gereisd zijn waar hij één nacht in München in een park verbleven zou hebben. Vervolgens zou betrokkene vanuit Duitsland illegaal per trein naar Denemarken gereisd zijn vanwaar hij per trein illegaal verder reisde naar Zweden. Betrokkene verklaarde dat hij één dag illegaal in een onbekend treinstation verbleef alvorens per trein illegaal naar Noorwegen te reizen. Betrokkene verklaarde dat hij in september 2015 in Noorwegen aankwam en dat hij er asiel heeft aangevraagd. Betrokkene verklaarde dat hij ongeveer elf maanden in een huis in Tarramin verbleven heeft in de straat Ingena op huisnummer 109. Betrokkene verklaarde dat zijn asielaanvraag in Noorwegen werd afgewezen omdat ze hem niet geloofden en dat ze hem wilden terugsturen naar Afghanistan maar dat hij dit niet wil omdat hij geen Afghaan is. In augustus 2016 zou betrokkene per bus illegaal naar Denemarken gereisd zijn waar hij gedurende één week illegaal bij een vriend in Kopenhagen verbleef. Vanuit Denemarken zou betrokkene vervolgens per trein illegaal via Duitsland naar Oostenrijk gereisd zijn waar hij op in september 2016 zou zijn aangekomen. Betrokkene verklaarde dat hij in Oostenrijk asiel aanvroeg en dat hij er gedurende vier maanden in de hoofdstad in een opvangcentrum voor vluchtelingen verbleef maar dat hij de naam niet meer weet. Betrokkene verklaarde dat zijn asielaanvraag in Oostenrijk werd afgewezen en dat ze hem wilden terugsturen naar Noorwegen maar dat hij dit niet wil. In december 2016 zou betrokkene vervolgens vanuit Oostenrijk illegaal per trein naar Duitsland gereisd zijn waar hij één nacht in een treinstation verbleef alvorens illegaal per trein naar België te reizen waar hij op 28.12.2016 zou zijn aangekomen en. Op 10.01.2017 vroeg betrokkene bij de bevoegde Belgische autoriteiten het statuut van vluchteling aan. Betrokkene verklaarde het grondgebied van de Lid-Staten niet te hebben verlaten . Rekening houdende met de resultaten in het Eurodacverslag van 10.01.2017 waaruit blijkt dat de vingerafdrukken van betrokkene door de Noorse en Oostenrijkse autoriteiten in de Centrale Eenheid van het Eurodac-systeem geregistreerd werden naar

aanleiding van een verzoek tot internationale bescherming en de verklaringen van betrokkene dat hij in Noorwegen en Oostenrijk inderdaad asiel heeft aangevraagd maar dat zijn asielaanvraag werd afgewezen in Noorwegen (DVZ, vraag 22) en hem wilde repatriëren naar Afghanistan (vraag 22 en 33) en dat hij vervolgens naar Oostenrijk reisde (DVZ, vraag 37) waar hij eveneens asiel aanvroeg maar Oostenrijk hem wilde terugsturen naar Noorwegen en hij dit niet wilde (DVZ, vraag 22 & 37) en vervolgens naar België reisde waar betrokkene op 10.01.2017 eveneens asiel aanvroeg, werd voor betrokkene op 08.02.2017 een terugnameverzoek aan de Noorse autoriteiten overgemaakt op basis van art. 18§1b van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (verder: Dublin-III-Verordening). Op 10.02.2017 hebben de Noorse autoriteiten ingestemd met de vraag tot terugname van bovengenoemde persoon op basis van de bepalingen in art. 3§2 en art. 18§1d van de Dublin-III-Verordening. De Noorse autoriteiten informeerden de Belgische autoriteiten eveneens dat betrokkene op basis van zijn vingerafdrukken in Noorwegen is gekend onder de gegevens van Hadi Hussein, geboren op 22.09.1997 met het staatsburgerschap van Afghanistan en als Hadi Hussein, geboren op 01.01.1996 met het staatsburgerschap van Afghanistan. Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Noorwegen aangaande de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene, dient te worden opgemerkt dat Noorwegen door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Noorwegen dan in België zou genieten. Noorwegen heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Noorse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Noorwegen een inbreuk uitmaakt op art. 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Noorse autoriteiten. Een loutere vrees voor een eventuele schending van art. 3 van het EVRM volstaat verder niet omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene maakt dan ook niet aannemelijk dat er een reëel risico bestaat dat Noorwegen hem zonder meer zal repatriëren naar het land waar hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk zou hebben en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM of dat er een risico bestaat dat de Noorse autoriteiten hem zouden repatriëren naar land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk zou hebben vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. Met betrekking tot de vraag of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de autoriteiten van de voor de behandeling van het asielverzoek verantwoordelijke Lid-Staat verklaarde betrokkene met betrekking Noorwegen dat hij niet terug wil naar Noorwegen omdat hij daar niet geloofd werd. Betrokkene verklaarde dat hij de kopie van zijn identiteitskaart nog niet had en dat ze hem daar zeiden dat hij gerepatriëerd ging worden naar Afghanistan en dat hij dat niet wil want dat hij geen Afghaan is (DVZ, vraag 33). Met betrekking tot Oostenrijk verklaarde betrokkene dat ze hem in Oostenrijk naar Noorwegen wilden sturen en dat hij dat niet wil (DVZ, vraag 33). Met betrekking tot deze aangehaalde redenen om een overdracht naar de voor de behandeling van het asielverzoek verantwoordelijke Lid-Staat te rechtvaardigen, dient het volgende te worden opgemerkt. Op basis van de de resultaten in het Eurodacverslag van 10.01.2017 waaruit blijkt dat de vingerafdrukken van betrokkene door de Noorse en Oostenrijkse autoriteiten in de Centrale Eenheid van het Eurodac-systeem geregistreerd werden naar aanleiding van een verzoek tot internationale bescherming en de verklaringen van betrokkene tijdens zijn gehoor p de DVZ van 10.01.2017 waarbij betrokkene verklaarde dat hij achtereenvolgens asiel heeft aangevraagd in Noorwegen en Oostenrijk alvorens in België asiel aan te vragen, werd op 08.02.2017 voor betrokkene een terugnameverzoek overgemaakt aan de Noorse autoriteiten op basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening. De Noorse autoriteiten hebben op 10.02.2017 ingestemd met de vraag tot terugname van bovengenoemde persoon op basis van de bepalingen in art. 3§2 en art. 18§1d van de Dublin-III-Verordening. De Noorse autoriteiten informeerden de Belgische autoriteiten eveneens dat betrokkene op basis van zijn vingerafdrukken in Noorwegen is gekend onder de gegevens van Hadi Hussein, geboren op 22.09.1997 met het staatsburgerschap van Afghanistan en als Hadi Hussein, geboren op 01.01.1996 met het staatsburgerschap van Afghanistan. Noorwegen erkend aldus haar verantwoordelijkheid voor de behandeling van het asielverzoek van betrokkene. De door

betrokkene aangehaalde redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar Oostenrijk worden dan ook niet in overweging genomen aangezien een overdracht naar Oostenrijk niet aan de orde is aangezien Noorwegen de verantwoordelijke Lid-Staat is. Wat betreft de redenen die betrokkene aanhaalt om een verzet tegen een overdracht aan Noorwegen te rechtvaardigen dient het volgende te worden opgemerkt. Betrokkene stelt dat hij ze hem in Noorwegen niet geloofden en dat hij zijn kopie van zijn identiteitskaart nog niet had en dat ze hem zouden repatriëren naar Afghanistan maar dat hij dit niet wil omdat hij geen Afghaan is (DVZ, vraag 33). Wat betreft deze verklaring dient te worden opgemerkt dat het indienen van een verzoek tot internationale bescherming niet automatisch impliceert dat men een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Dat men na een eventuele afwijzing van een asielaanvraag op zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel en eventueel een bijhorende maatregel van bewaring, betekent bovendien niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en toont evenmin automatisch aan dat de Noorse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/33/EU, niet zouden respecteren. Met betrekking tot de verklaring van betrokkene dat Noorwegen hem wil repatriëren naar Afghanistan maar dat hij dit niet wil omdat hij geen Afghaan is, dient te worden opgemerkt dat uit het Noorse terugnameakkoord blijkt dat betrokkene op basis van zijn vingerafdrukken in Noorwegen is gekend onder de gegevens van Hadi Hussein, geboren op 22.09.1997 met het staatsburgerschap van Afghanistan en als Hadi Hussaini, geboren op 01.01.1996 met het staatsburgerschap van Afghanistan. Het is niet geloofwaardig dat de Noorse autoriteiten betrokkene zouden registreren als Afghaans staatsburger zonder dat betrokkene deze informatie heeft opgegeven bij de registratie van zijn asielaanvraag.

Daarenboven dient te worden opgemerkt dat de gegevens die betrokkene in België heeft opgegeven essentieel verschillen van de gegevens waaronder betrokkene in Noorwegen gekend staat. Betrokkene gaf in België immers de volgende persoonsgegevens op Shah Chaman Mohammad Hadi geboren op 08.06.1990 met het staatsburgerschap van Pakistan (DVZ, vraag 1,2,4 en 6) en verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 10.01.2017 expliciet dat hij geen andere namen gevoerd heeft (DVZ, vraag 3). Deze verklaring staat echter haaks op de informatie van het Noorse terugnameakkoord van 10.02.2017 waaruit het tegendeel blijkt. De verklaring van betrokkene dat hij in Noorwegen de kopie van zijn identiteitskaart nog niet had, wijzigt niets aan de vaststelling dat opgegeven identiteitsgegevens in Noorwegen en België essentieel van elkaar verschillen. Wat betreft de door betrokkene neergelegde kopie van een Pakistaanse identiteitskaart dient te worden opgemerkt dat het hier een kopie betreft waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Door het gebruiken van verschillende persoonsgegevens zoals namen, geboortedata en staatsburgerschapen in verschillende landen en het ontbreken van enig authentiek identiteitsbewijs, maakt betrokkene het de Belgische autoriteiten onmogelijk om zijn ware identiteit te achterhalen en wijst op het doelbewust trachten te misleiden van de autoriteiten die zijn asielverzoek registreerden. Betrokkene slaagt er derhalve niet in om zijn ware identiteit te bewijzen. Door het gebruiken van verschillende namen en leeftijden in verschillende landen ondergraaft betrokkene bovendien de geloofwaardigheid van het geheel van zijn verklaringen op cruciale wijze te meer daar betrokkene tijdens zijn gehoor op de DVZ van 10.01.2017 expliciet verklaarde dat hij geen andere namen, voornamen, geboortedata, geboorteplaatsen, geboortelanden of nationaliteiten heeft gevoerd (DVZ, vraag 3) terwijl uit de informatie vevat in zijn gehoor van 10.01.2017 en de informatie vevat in het Noorse terugnameakkoord van 10.02.2017 het tegendeel blijkt. Er dient dan ook te worden opgemerkt dat de door betrokkene opgegeven redenen met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Noorse autoriteiten niet als gerechtvaardigd beschouwd kunnen worden. Betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Noorwegen dan ook geen concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van art. 3 van het EVRM. Een loutere vrees daarvoor volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Noorwegen een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Noorwegen dient te worden opgemerkt dat uit een analyse van recente rapporten met betrekking tot Noorwegen (Amnesty International – Annual Report 2013 – The state of the world's human rights – Norway; Amnesty International – Annual Report 2014 – The state of the world's human rights – Norway; Amnesty International – Annual Report 2014/2015 – The state of the world's human rights – Norway; Amnesty International – Annual Report 2015/2016 – The state of the world's human rights – Norway; Country Reports on Human Rights Practices for 2012 – Norway; US Department of State, Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, 2013; Country Reports on Human Rights Practices for 2013 – Norway; US Department of State, Bureau of Democracy, Human Rights and Labor,

2014; Country Reports on Human Rights Practices for 2014 – Norway; US Department of State, Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, 2015; Country Reports on Human Rights Practices for 2015 – Norway; US Department of State, Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, 2016) niet blijkt dat men omdat men asielzoeker is of zou zijn in Noorwegen of tot deze kwetsbare groep zou behoren zonder meer en automatisch kan stellen dat men als asielzoeker in Noorwegen automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in art. 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men asielzoeker is of zou zijn. Uit een analyse van deze verschillende rapporten blijkt dat men niet kan stellen dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Noorwegen dergelijke structurele tekortkomingen vertoont dat asielzoekers die in het kader van de Dublin- Verordening aan Noorwegen worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast heeft het UNHCR recentelijk geen rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Noorwegen dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin- Verordening aan Noorwegen worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en waarbij het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin-Verordening geen personen te transfereren naar Noorwegen. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform ondermeer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2013/33/EU , 2011/95/EU en 2013/32/EU zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde Lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn asielverzoek te behandelen beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat , die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend asielverzoek te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2013/33/EU , 2011/95/EU of 2013/32/EU door de bevoegde Lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een asielverzoek wordt ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-II-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermelde richtlijnen, in casu 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU, in een bepaalde Lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen.

Niettegenstaande dat een overdracht een schending kan uitmaken van in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te kort schieten waardoor asielzoekers die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van de hoger aangehaalde rapporten echter niet gesteld kan worden dat men als asielzoeker of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van asielzoekers, in Noorwegen zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van een analyse van de hierboven vermelde rapporten kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Noorwegen autoriteiten, op het leven, de vrijheid of de fysieke integriteit van betrokkene worden vastgesteld. Een kopie van de desbetreffende rapporten wordt in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene toegevoegd. Op basis van deze rapporten en de door betrokkene aangehaalde verklaringen, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Noorse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op

basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd.

Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Noorwegen een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Noorwegen er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Noorse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. De Noorse autoriteiten zullen bovendien tenminste drie werkdagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Dat Noorwegen de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren wordt niet aangetoond. Evenmin wordt aangetoond dat een terugkeer naar Noorwegen een inbreuk zou uitmaken uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Met betrekking tot familieleden in België of Europa dient te worden opgemerkt dat betrokkene meerderjarig is. Betrokkene verklaarde betrokkene tijdens zijn gehoor op de DVZ van 10.01.2017 geen familieleden in België heeft (DVZ, vraag 20). Betrokkene verklaarde verder bij de vraag naar familieleden in Europa dat een oom langs zijn vaders zijde, een zeker Shah Hussein die geen familienaam zou hebben en waarvan hij enkel weet dat deze reeds zeven jaren legaal op een onbekende plaats in Oostenrijk zou verblijven (DVZ, vraag 21). Met betrekking tot deze verklaarde oom langs zijn vaders zijde die in Oostenrijk verblijft, dient te worden opgemerkt dat betrokkene meerderjarig is en dat het hier een oom langs zijn vaders zijde zou betreffen. Betrokkene maakt als dusdanig geen deel uit van het gezin van deze verklaarde oom langs zijn vaders zijde die in Oostenrijk zou verblijven, zoals bepaald in de definitie van gezinsleden in art. 2.g van de Dublin-III-Verordening. Buiten dat het een oom langs zijn vaders zijde zou betreffen en die al zeven jaar legaal in Oostenrijk zou verblijven, dient bovendien te worden opgemerkt dat betrokkene maar zeer summiere informatie over deze persoon aanbrengt. Zo kan betrokkene niet aangeven waar deze persoon in Oostenrijk zou verblijven en al evenmin aangeven wanneer deze geboren zou zijn. Op basis van het voorgaande is een behandeling van het asielverzoek van betrokkene in België op basis van art. 6., art. 8, art. 9 of art. 10, art. 11 van de Dublin-III-Verordening derhalve niet aan de orde Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene tijdens zijn gehoor op de DVZ van 10.01.2017 dat hij medicatie neemt voor zijn maag en hoofd en dat hij vaak pijn heeft aan de linkerkant van zijn hoofd omdat hij daar op gevallen is (DVZ, vraag 32). Echter, in het administratief dossier van betrokkene is geen enkel medisch document aanwezig dat deze verklaringen staaft. Met betrekking tot deze motieven, met name dat hij medicatie neemt voor zijn maag en hoofd en vaak pijn heeft aan de linkerkant van zijn hoofd omdat hij daar op gevallen is, dient te worden opgemerkt dat deze niet in overweging worden genomen in het kader van de Dublin-III-procedure. Deze doen namelijk geen afbreuk aan het gegeven dat Noorwegen de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Bovendien wordt niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet op medische verzorging kan rekenen in Noorwegen indien dit nodig zou zijn, noch wordt aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Er zijn derhalve geen gegronde redenen waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, in casu Noorwegen. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van terugname Noorwegen, in casu Noorwegen, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Op basis van de verklaringen van betrokkene en de elementen aanwezig in het administratieve dossier van betrokkene kan er dan ook niet besloten worden dat er in het geval van betrokkene sprake is van specifieke noden of extreme kwetsbaarheid. Tijdens zijn gehoor op de DVZ van 10.01.2017 werd aan betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij precies in België asiel vroeg. Betrokkene verklaarde dat dit is omdat hij hier vrienden heeft wonen en die hem vertelden dat hij naar België moest komen omdat de mensen hier goed zijn en alles goed met hem komt en dat hij dat heeft mogen ondervinden want dat toen hij in België toekwam hij niet wist waar naartoe en

dat er een Belg naar hem toe kwam hij bij hem heeft mogen slapen (DVZ, vraag 33). Met betrekking tot deze opgegeven redenen om precies in België asiel aan te vragen, dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuzen van het land waar hij asiel wil vragen nadat zijn asielaanvraag in andere Lid-Statten geweigerd werd, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door betrokkene, kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 8, art. 9, art. 10, art. 16 of art. 17 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Noorse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en art. 3§ en art. 18§1d van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. Betrokkene is eveneens niet in het bezit van de in art. 2 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal teruggedleid worden naar Noorwegen waar hij op de luchthaven van Gardermoen aan de bevoegde Noorse autoriteiten zal worden overgedragen (4).”

2. Over de vordering tot schorsing

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst er op dat de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid een uitzonderlijk en ongewoon karakter heeft. De toepassing van deze procedure verstoort immers het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad en herleidt de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum. Het beroep op een dergelijke procedure moet dus de uitzondering blijven.

Om relevant te zijn, moet de uiteenzetting die het uiterst dringende karakter van de vordering tot schorsing rechtvaardigt, aantonen dat er een imminent gevaar dreigt dat van die aard is dat de gewone schorsingsprocedure niet op een efficiënte wijze zou kunnen voorkomen dat het aangevoerde ernstige nadeel zich zou voordoen.

2.2.2. De beoordeling van deze voorwaarde

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. De vordering werd tijdig ingesteld binnen de tien dagen na kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder "middel" wordt begrepen: "*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden*" (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten, gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1. Uit de lezing van het verzoekschrift, blijkt dat verzoeker met een enig verzoekschrift zowel een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid als een beroep tot nietigverklaring indient. Onder titel "3. MIDDELEN", waarin hij een bloemlezing aan rechtsnormen opsomt, ontwikkelt hij vervolgens een titel "3.2.1. Vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid" waaronder

dan weer een titel “3.2.1.2. *De ernst van de middelen*” voorkomt. Onder een titel “3.2.2. *Verzoek tot nietigverklaring*” blijkt verzoeker dan weer een uiteenzetting met betrekking tot de aangevoerde rechtsnormen aan te voeren, onder respectievelijk een titel “3.2.2.1. *Met betrekking tot de eerste bestreden beslissing*” en een titel “3.2.2.2. *Met betrekking tot de tweede bestreden beslissing*”. Ter terechtzitting om duidelijkheid gevraagd omtrent welke middelen hij nu precies in het kader van de huidige vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid aanvoert, betoogt verzoeker dat hij thans enkel middelen gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten aanvoert, vermits hij meent dat er geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten aanzien van de beslissing tot weigering van verblijf.

Daargelaten of het aan de verzoekende partij toekomt om die afweging te maken en zelf de bestreden beslissing op te splitsen in delen die voor schorsing vatbaar zijn en delen die dat niet zijn, biedt zij daarmee nog altijd geen duidelijkheid omtrent welke delen van het verzoekschrift betrekking hebben op de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid en welke delen uitsluitend betrekking hebben op de vordering tot nietigverklaring.

Daarenboven werd de bestreden beslissing aan de verzoeker ter kennis gebracht op 24 februari 2017 en werd de repatriëring voorzien op 8 maart 2017 om 10.55u. De verzoekende partij diende eerst op 6 maart 2017 bij ter post aangetekend schrijven huidig verzoekschrift in, dat ter griffie toekwam op 7 maart 2017, daags voor de voorziene repatriëring. Ondanks verzoeker conform artikel 39/57, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet over een beroepstermijn van tien dagen beschikte en daarbij de mogelijkheid had om het verzoekschrift per faxpost in te dienen, opteerde verzoeker er voor dit verzoekschrift twee dagen voor de geplande repatriëring in te dienen per gewone post, daarbij het risico nemend dat het verzoekschrift niet tijdig zou toekomen om de repatriëring te voorzien.

Het komt de Raad niet toe het verzoekschrift te interpreteren of te herschikken teneinde er uit te distilleren wat de verzoeker nu precies wenst aan te voeren. Gelet op de verstoring die het indienen van een verzoekschrift bij uiterst dringende noodzakelijkheid veroorzaakt aan de gewone werkzaamheden van de Raad, het gebrek aan diligentie van de verzoekende partij waardoor de behandeling van de vordering spoedeisender werd dan noodzakelijk en verzoekers nalaten om ter terechtzitting helder en ondubbelzinnig aan te duiden welke delen van zijn verzoekschrift relevant zijn voor de behandeling van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, wordt thans enkel het middel behandeld dat de verzoekende partij zelf aanvoert onder “3.2.1. *Vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid*” in het verzoekschrift. Dit middel luidt als volgt:

“De middelen zijn ernstig.

In casu schendt de tweede bestreden beslissing de fundamentele rechten opgesomd in de middelen 1, 2, 4 en 5 van verzoekende partij en stelt haar bloot aan de hardheidsdrempeloverschrijdende mishandeling (indirect refoulement doordat Noorwegen na de afwijzing van de eerste asielaanvraag verzoekende partij naar Afghanistan dat in een intern gewapend conflict verkeerd zoals hierboven beschreven en gedocumenteerd) terwijl zij een effectief rechtsmiddel om zich daartegen te beschermen wordt ontnomen.

Verzoekende partij legt een kopie van haar Pakistaanse identiteitskaart neer waardoor de beslissing om verzoekende partij indirect via Noorwegen naar Afghanistan te sturen kennelijk foutief is.

Verwerende partij geeft in de bestreden beslissing zelf aan dat het motief “dat verzoekende partij de Noorse asielinstanties trachtte te misleiden over haar identiteit” kennelijk tot een negatieve beslissing in de tweede asielaanvraag van verzoekende partij in Noorwegen zal leiden met overbrenging naar Afghanistan tot gevolg.

Nationale beslissingen mogen er niet toe leiden dat zij de internationale rechtsnormen vervat in de artikelen 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd en 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 schenden.

In casu brengt verzoekende partij de documenten aan die zij bij onderhavig verzoekschrift voegt die aantonen dat zij als Pakistaanse onderdaan niet naar Afghanistan kan worden gebracht.

Verwerende partij moet in elk geval nagaan of haar bestreden beslissingen de meer voordelige internationale bepalingen die haar beschermen tegen het reële risico op hardheidsdrempeloverschrijdende mishandeling niet schendt.

Het intern gewapend conflict in Afghanistan maakt hardheidsdrempeloverschrijdende mishandeling uit en verwerende partij evenmin garantie vanwege de Noorse autoriteiten heeft gekregen dat zij de asielaanvraag van verzoekende partij ten gronde zal onderzoeken en niet tot een technische beslissing op grond van fraude zal beslissen en verzoekende partij repatriëerd.

Verwerende partij kan pas de bestreden beslissing afleveren nadat zij voorafgaandelijk heeft vastgesteld dat deze beslissing niet in strijd is de meer voordelige internationale bepalingen: zo beslist de Raad van State en uw Raad dat er geen bevel mag worden gegeven wanneer dat in strijd met een aantal

verdragsrechtelijke bepalingen zou zijn zoals artikel 3 van het Europees Verdrag tot de bescherming van de rechten van de mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd (art. 7 van voormelde Wet van 15 december 1980; R.v.St. nr. 206.948 van 26 augustus 2010; R.v.St. nr. 218.925 van 17 april 2012; R.v.V. nr. 98.398 van 6 Maart 2013; R.v.V. nr. 118.898 van 14 februari 2014; R.v.V. nr. 118.899 van 14 februari 2014).

Bij gebreke schendt zij deze absolute verplichting voortvloeiend uit voormelde internationale rechtsartikelen om na te gaan of haar bestreden beslissing conform het internationaal recht is.

Er zijn geen redenen van nationale veiligheid of openbare orde onderzocht of voorhanden die de bestreden beslissing noodzakelijk maken.

Schending van de motiveringsplicht.

Het verdragsrecht dat uit een autonome bron voortvloeit, kan op grond van zijn bijzonder karakter niet door enig voorschrift van nationaal recht opzij worden gezet zonder zijn gemeenschappelijk rechtelijk karakter te verliezen. De rechten en plichten van de Verdragsluitende partijen (waaronder verwerende partij) hebben hun soevereine rechten door tot het verdrag toe te treden definitief beperkt zodat latere eenzijdig afgekondigde wettelijke voorschriften die tegen het verdragstelsel ingaan, elke werking ontberen (H.v.J. 15 juli 1964, Costa/E.N.E.L., 6/64, Jur. 1964, 1199).

De nationale rechter is in die omstandigheden verplicht zorg te dragen voor de volle werking dier normen en zonodig op eigen gezag elke strijdige bepaling van de – zelfs latere – nationale wetgeving buiten toepassing te laten zonder dat hij de voorafgaande opheffing hiervan via wetgeving of enige andere constitutionele procedure heeft te vragen of af te wachten (H.v.J. 9 maart 1978, Administratie der Staatsfinanciën/Simmenthal, 106/77, Jur. 1978, 629).

In onderhavig beroep heeft uw Raad als annulatierechter geen onderzoeksbevoegdheid waardoor uw Raad enkel kan vaststellen dat verwerende partij haar wettelijke onderzoeksplicht niet heeft nageleefd en dat dit gebrek niet kan worden hersteld. In zake het beroep tot nietigverklaring is de bevoegdheid van uw Raad beperkt tot de uitoefening van een wettigheidscontrole (R.v.V. nr. 181.740 van 3 februari 2017). Het accessorium dat de schorsing is volgt de hoofdvordering.

Verwerende partij mag geen kandidaat asielzoekers uitwijzen indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen tot onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de aangezochte Lidstaat aannemelijk maken dat door overdracht verzoekende partij een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling (EHVJ 21 december 2011, nrs. C-411/10 en C-493/10). In casu indirect refoulement.

Een “reëel risico” betekent een kans zonder dat enige zekerheid vereist is (anders is er geen sprake van een kans) die persoonlijk, voorzienbaar en actueel is: verwerende partij weet dat er voor verzoekende partij bij terugkeer naar Italië de mogelijkheid bestaat dat zij geen opvang kan krijgen waardoor risico op hardheidsdrempeloverschrijdende mishandeling loopt: concreet zijn er immers meer kandidaat vluchtelingen dan opvangplaatsen.

Om voorgaande redenen handelt verwerende partij willens nillens onzorgvuldig.

Schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Het niet in bezit zijn van de documenten vereist in artikel 2, al. 1 van voormelde Wet van 15 december 1980 leidt niet verplicht tot het niet toelaten van de asielzoeker op het Belgisch grondgebied.

Artikel 2, al. 2 van voormelde Wet van 15 december 1980 verduidelijkt immers dat: “De minister of zijn gemachtigde kan een vreemdeling die geen enkele van de in het voorgaande lid bepaalde documenten bezit, toestaan België binnen te komen, zulks op grond van bij Koninklijk Besluit vastgestelde regelen.” (eigen onderlijning).

De loutere verwijzing naar artikel 2 van voormelde Wet van 15 december 1980 is daarom op zich geen dragend motief van de bestreden beslissing.

Artikel 71/3, § 3 van voormelde Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 luidt als volgt: “Wanneer de asielzoeker overgedragen moet worden aan de Verantwoordelijke Staat en hem het verblijf in het Rijk geweigerd werd, ontvangt hij een bevel om het grondgebied te verlaten en wordt hij in het bezit gesteld van een doorlaatbewijs overeenkomstig het model bijlage 10bis of bijlage 10ter.”

Het motief dat verzoekende partij het verblijf werd geweigerd volstaat dus niet op zich om de bestreden beslissing te schragen: verwerende partij moet eveneens cumulatief aantonen dat zij verplicht is (“moet”) om verzoekende partij terug te sturen naar de “verantwoordelijke Staat”.

Verwerende partij laat na deze verplichting aan te tonen minstens kan het argument van de Dublin III-regeling niet gelden als verplichting.

De Dublin III-regeling raakt niet aan de soevereiniteit van verwerende partij om het mechanisme van de “verantwoordelijke lidstaat” naast zich neer te leggen integendeel considerans 11 van de Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de Lidstaten wordt ingediend (herschikking) verplicht haar om dit mechanisme naast zich neer

te leggen wanneer onder andere niet aan de Europese standaarden van opvang in de zin van voormelde Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 kan worden voldaan door de “verantwoordelijke Lidstaat”.

Voormelde Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 houdt de Lidstaten in considerans 26 er aan dat zij samenwerken op het gebied van opvang van de verzoekers en dat de nationale opvangregelingen doeltreffend werken (considerans 26) zodat een menswaardige levensstandaard wordt gegarandeerd (considerans 25).

Rekening houdende voormelde redenen en in het bijzonder met de Pakistaanse nationaliteit van verzoekende partij zijn de motieven zijn kennelijk onjuist minstens niet draagkrachtig.

Schending van de motiveringsplicht. Om dezelfde redenen schendt de tweede bestreden beslissing de artikelen 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd en 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 juncto artikel 17 van de Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt: “dat om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht” rekening moet worden gehouden “met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij” (R.v.V. nr. 138.940 van 20 februari 2015 en R.v.V. 138.942 van 20 februari 2015; met verwijzingen naar EHRM, Y./Rusland van 4 december 2008, § 78; EHRM, Saadi/Italië van 28 februari 2008, §§ 128-129; EHRM, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk van 30 oktober 1991, § 108 in fine).

Schending van de ingeroepen middelen 1, 2, 4 en 5.

Om voorgaande redenen kon verwerende partij niet redelijkerwijze tot de bestreden beslissing komen en bestaan er ernstige middelen om de bestreden beslissing te vernietigen.

§. Bij uitvoering van de bestreden beslissing oordeelt uw Raad volgens vaste rechtspraak dat verzoekende partij haar belang met betrekking tot het beroep in zake de tweede bestreden beslissing verliest en dit beroep moet worden verworpen.

Zonder onmiddellijke schorsing van de tweede bestreden beslissing beschikt verzoekende partij kennelijk niet langer over een effectief beroep.

Door de uitvoering van de tweede bestreden beslissing verliest verzoekende partij haar recht op een effectief beroep in de zin van de artikelen 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 waardoor zij bloot komt te staan aan het reële risico op onmenselijke behandeling in de zin van de artikelen 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd en 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 wat leidt tot de schending van het non-refoulementbeginsel in de zin van artikel 19 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 zoals hierna wordt aangetoond.

Om deze redenen dient de tweede bestreden beslissing te worden geschorst.

§. Voorgaande middelen zijn voldoende ernstig om prima facie te kunnen oordelen dat de bestreden beslissingen bij uiterst dringende noodzakelijkheid moet worden geschorst.”

2.3.2.2. Verzoeker voert in essentie aan dat hij niet de Afghaanse nationaliteit heeft, zoals hij nochtans voor de Noorse autoriteiten in het kader van zijn asielaanvraag verklaarde, doch wel de Pakistaanse nationaliteit heeft. Hij betoogt dat het bestreden bevel hem blootstelt aan een repatriëring naar Afghanistan door de Noorse overheid, hetgeen hem blootstelt aan een handeling strijdig met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Hij steunt zijn betoog op het feit dat hij een kopie van zijn Pakistaanse identiteitskaart voorlegt.

Met betrekking tot verzoekers identiteit wordt in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat: “Met betrekking tot de verklaring van betrokkene dat Noorwegen hem wil repatriëren naar Afghanistan maar dat hij dit niet wil omdat hij geen Afghaan is, dient te worden opgemerkt dat uit het Noorse terugnameakkoord blijkt dat betrokkene op basis van zijn vingerafdrukken in Noorwegen is gekend onder de gegevens van [H.H.], geboren op 22.09.1997 met het staatsburgerschap van Afghanistan en als [H.H.], geboren op 01.01.1996 met het staatsburgerschap van Afghanistan. Het is niet geloofwaardig dat de Noorse autoriteiten betrokkene zouden registreren als Afghaans staatsburger zonder dat betrokkene deze informatie heeft opgegeven bij de registratie van zijn asielaanvraag. Daarenboven dient te worden opgemerkt dat de gegevens die betrokkene in België heeft opgegeven essentieel verschillen van de gegevens waaronder betrokkene in Noorwegen gekend staat. Betrokkene gaf in België immers de volgende persoonsgegevens op [S.C.M.H.] geboren op 08.06.1990 met het

staatsburgerschap van Pakistan (DVZ, vraag 1,2,4 en 6) en verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 10.01.2017 expliciet dat hij geen andere namen gevoerd heeft (DVZ, vraag 3). Deze verklaring staat echter haaks op de informatie van het Noorse terugnameakkoord van 10.02.2017 waaruit het tegendeel blijkt. De verklaring van betrokkene dat hij in Noorwegen de kopie van zijn identiteitskaart nog niet had, wijzigt niets aan de vaststelling dat opgegeven identiteitsgegevens in Noorwegen en België essentieel van elkaar verschillen. Wat betreft de door betrokkene neergelegde kopie van een Pakistaanse identiteitskaart dient te worden opgemerkt dat het hier een kopie betreft waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Door het gebruiken van verschillende persoonsgegevens zoals namen, geboortedata en staatsburgerschappen in verschillende landen en het ontbreken van enig authentiek identiteitsbewijs, maakt betrokkene het de Belgische autoriteiten onmogelijk om zijn ware identiteit te achterhalen en wijst op het doelbewust trachten te misleiden van de autoriteiten die zijn asielverzoek registreerden. Betrokkene slaagt er derhalve niet in om zijn ware identiteit te bewijzen. Door het gebruiken van verschillende namen en leeftijden in verschillende landen ondergraaft betrokkene bovendien de geloofwaardigheid van het geheel van zijn verklaringen op cruciale wijze te meer daar betrokkene tijdens zijn gehoor op de DVZ van 10.01.2017 expliciet verklaarde dat hij geen andere namen, voornamen, geboortedata, geboorteplaatsen, geboortelanden of nationaliteiten heeft gevoerd (DVZ, vraag 3) terwijl uit de informatie vevat in zijn gehoor van 10.01.2017 en de informatie vevat in het Noorse terugnameakkoord van 10.02.2017 het tegendeel blijkt.”

Aldus werd in de bestreden beslissing gemotiveerd waarom aan verzoekers huidige verklaringen dat hij in werkelijkheid van Pakistan afkomstig is geen geloof werd gehecht. Ook de Raad dient vast te stellen dat verzoeker in het kader van de huidige vordering slechts een fotokopie neerlegt van een buitenlands identiteitsdocument in een voor de Raad onbegrijpelijk schrift, dat overigens door de slechte kopiekwiteit zeer moeilijk leesbaar is. Dit stuk gaat niet gepaard met enige vertaling. Mede gelet op artikel 8 van het PR RVV, kan de Raad zijn beoordeling niet steunen op dit stuk.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissing verder gemotiveerd: *“Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Noorwegen aangaande de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene, dient te worden opgemerkt dat Noorwegen door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Noorwegen dan in België zou genieten. Noorwegen heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Noorse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Noorwegen een inbreuk uitmaakt op art. 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Noorse autoriteiten. Een loutere vrees voor een eventuele schending van art. 3 van het EVRM volstaat verder niet omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene maakt dan ook niet aannemelijk dat er een reëel risico bestaat dat Noorwegen hem zonder meer zal repatriëren naar het land waar hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk zou hebben en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM of dat er een risico bestaat dat de Noorse autoriteiten hem zouden repatriëren naar land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk zou hebben vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft.”*

Verzoeker brengt geen enkel gegeven aan dat van aard is afbreuk te doen aan de rechtsgeldigheid van deze motivering. Dit klemt des te meer nu in de bestreden beslissing wel degelijk aan de hand van uitvoerige en gezaghebbende bronnen (*Amnesty International – Annual Report 2013 – The state of the world’s human rights – Norway; Amnesty International – Annual Report 2014 – The state of the world’s human rights – Norway; Amnesty International – Annual Report 2014/2015 – The state of the world’s human rights – Norway; Amnesty International – Annual Report 2015/2016 – The state of the world’s human rights – Norway; Country Reports on Human Rights Practices for 2012 – Norway; US Department of State, Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, 2013; Country Reports on Human Rights Practices for 2013 – Norway; US Department of State, Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, 2014; Country Reports on Human Rights Practices for 2014 – Norway; US Department of State, Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, 2015; Country Reports on Human*

Rights Practices for 2015 – Norway; US Department of State, Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, 2016) uitdrukkelijk wordt gemotiveerd dat noch het systeem van de asielprocedure, noch de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Noorwegen dergelijke structurele tekortkomingen vertoont dat asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Noorwegen worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Waar verzoeker betoogt dat Noorwegen hem bij weeromstuit zal repatriëren naar Afghanistan, zonder daarbij na te gaan of er een risico bestaat op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest, beperkt hij zich tot loutere beweringen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de terugname door Noorwegen geschiedt op grond van artikel 18.1(d) van de Dublin III-Verordening, hetgeen inderdaad impliceert dat verzoekers asielaanvraag in Noorwegen werd afgewezen. Evenwel blijkt uit de stukken van het administratief dossier niet, noch toont verzoeker aan dat ten aanzien van verzoeker reeds een verwijderingsmaatregel naar Afghanistan werd genomen, of dat na een terugname van verzoeker, de Noorse autoriteiten zullen overgaan tot een repatriëring naar Afghanistan, zonder zich te vergewissen van verzoekers daadwerkelijk land of regio van herkomst.

Waar verzoeker verder aanvoert dat de bevelscomponent van de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd waar enkel verwezen wordt naar het feit dat hij niet in het bezit is van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, merkt de Raad op dat overeenkomstig artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, de minister of zijn gemachtigde een bevel “moet” afgeven wanneer de vreemdeling niet in het bezit is van de bij artikel 2 vereiste documenten. Gelet op de beperkte appreciatiebevoegdheid die hij in dit geval heeft, kon hij volstaan met een summiere motivering.

In de mate verzoeker verwijst naar artikel 71/3, §3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 en stelt dat cumulatief moet aangetoond worden dat verzoeker “moet” overgedragen worden aan de verantwoordelijke staat, bepaalt dit artikel slechts de verdere modaliteiten nadat de verantwoordelijke staat werd bepaald. Artikel 71/3, §3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 voegt niets toe aan de wijze waarop de verantwoordelijke staat op grond van artikel 3 van de Dublin III-Verordening wordt bepaald.

Waar verzoeker vervolgens wijst op de bevoegdheid van de staten om de soevereiniteitsclausule toe te passen, gaat hij geheel voorbij aan de motivering van de bestreden beslissing waarin uitvoerig de precieze redenen worden uiteengezet waarom Noorwegen de verantwoordelijke staat is en geen toepassing wordt gemaakt van de soevereiniteitsclausule bepaald in artikel 17 van de Dublin III-Verordening.

Waar verzoeker tenslotte de schending aanvoert van artikel 13 van het EVRM, kan deze bepaling enkel samen ingeroepen met de schending van een ander fundamenteel recht uit het verdrag, hetgeen, gelet op wat voorafgaat, in casu door verzoeker niet aannemelijk wordt gemaakt.

Het middel is niet ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven maart tweeduizend zeventien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT